

Gitzwarte 'RAAF' blijft grijs

■ Ravian (Tygo Gernandt) en Ronja (Sanne Vogel) op het dak van de parkeergarage.

FOTO: STEPHAN VAN HESTEREN

Twee broers wonen op het dak van een parkeergarage. Ze zijn van huis weggelopen en leven van marsen, snickers en milky way's die Rico in de supermarkt steelt. Zijn broertje Ravian heeft een autistische stoornis en is totaal gefascineerd door een nest jonge raven. Op een dag staat plotse-ling het nieuwsgierige tienermeisje Ronja voor hun neus, dat hunkert naar een beetje aandacht.

Afkomstig uit een keurig rijtjeshuis, met fris gestreken jurkjes en netjes gekamde haren, verlangt Ronja naar een spannender leven. 'Sla me', smeekt ze, 'dan heb ik tenminste iets te vertellen'. De ontmoeting levert echter niet de spannende confrontatie op waar ze op had gerekend. De jongens laten haar aanwezigheid nogal gelaten over zich heenkomen. Een vreemde reactie, want Ronja (Sanne Vogel) is ongekend irritant. Met haar videocamera pleegt ze letterlijk inbreuk in het leven van de broers. Een jongen als Rico zou daar toch heftiger op moeten reageren. En dat is meteen het grote manco van deze voorstelling. De personages blijven te eendimensionaal, waardoor de interactie nergens echt spannend wordt.

Gevaarlijk

Tygo Gernandt is van meet af aan de gevoelige jongen die het beste voor zijn broertje wil en daardoor ontbreekt alle spanning tussen hem en Ronja. Interessanter was het geweest als hij ook een gevaarlijker kant van Rico had laten zien (iets wat de acteur wel degelijk in zich heeft, getuige 'Van God Los' en nu ook weer in de videobeelden die er gebruikt worden in de voorstelling), om dan vervolgens langzaam dat sensitieve bloot te leggen. Ook Ronja blijft hangen in een vervelend meisje dat geen idee heeft van het werkelijke leven. De enige die van begin tot eind interessant blijft, is de verlegen Ravian. Egbert-Jan Weeber heeft zich de gedragingen van een jongen met het syndroom van Asperger overtuigend eigen gemaakt. Een knappe prestatie.

Sanne Vogel baseerde het stuk op het nummer 'Blackbird' van Nina Simone. In dat nummer lukt het een vogel maar niet om te vliegen. Ook 'RAAF' lijkt maar moeilijk van de grond los te komen. Wat een gitzwarte voorstelling had kunnen zijn, blijft nu vooral in grijs tinten hangen. Het had allemaal wat rauwer, wat minder binnen de lijntjes gemogen. De fundamenten voor een interessante voorstelling liggen er, nu is het aan de spelers om er alsnog een stevig huis op te bouwen.

Esther Kleuver

www.vogelfabriek.nl

te leggraaf 31-10-00